

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **T. S., s.r.o.**, . *zastúpeného advokátom Mgr. F. P.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/221/12055-93491/2009/991909-r zo dňa 6.augusta 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 118/2009-25 zo dňa 26.januára 2010, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 118/2009-25 zo dňa 26.januára 2010, v časti prvého výroku, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, **o d m i e t a .**
- II. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 118/2009-25 zo dňa 26.januára 2010, v časti druhého výroku, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením č.k. 23 S 118/2009-25 zo dňa 26.januára 2010 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (prvý výrok) a § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (druhý výrok). Krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je jeho povinnosťou obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou, nakoľko má za to, že v danom prípade je súlad vnútroštátnej právnej úpravy, konkrétne zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty s namietaným čl. 167 a čl. 168 Smernice Rady EÚ č. 2006/112/EHS a čl. 17 ods. 1 Smernice Rady EÚ č. 77/388/EHS o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Šiesta smernica), ktorá bola nahradená vyššie uvedenou Smernicou, nakoľko zásady zakotvené v Smerniciach sa premietli do ustanovení § 49 ods. 1, § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty. Krajský súd mal za to, že pre vynesenie rozsudku v danej veci nie je relevantná len námietka týkajúca sa neutrality dane z pridanej hodnoty, ale pre posúdenie nároku na odpočítanie DPH je primárne právne relevantnou skutočnosťou, či žiadateľ o odpočítanie dane spĺňa zákonom predpokladané podmienky. Krajský súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že vznik daňovej povinnosti na strane dodávateľa z titulu uskutočnenia zdaniteľného obchodu podliehajúceho dani ešte nezakladá nárok na uplatnenie práva na odpočítanie dane odberateľom. V dôsledku priznania dane dodávateľom, túto je povinný dodávateľ odvieť a táto skutočnosť nesúvisí automaticky s nárokom odberateľa na uplatnenie práva na odpočítanie dane. Keďže konanie súdu v danej veci je dvojinštančné, proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci je prípustné odvolanie, krajský súd nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskej únie. Túto povinnosť má len súd rozhodujúci v poslednom stupni, avšak aj ten má výlučné právo posúdiť, či je predloženie prejudiciálnej otázky potrebné pre rozhodnutie veci samej. Ak ide o otázku, ktorej vyriešenie nemá z hľadiska prebiehajúceho vnútroštátneho konania význam, vnútroštátny súd by nemal podávať prejudiciálnu otázku a zbytočne tým predlžovať konanie. Preto zamietol návrh žalobcu o prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd nevyhovел ani návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (druhý výrok napadnutého uznesenia) do rozhodnutia odvolacieho súdu v súvisiacej veci. Krajský súd dospel k záveru, že aj keď veci čiastočne skutkovo a právne súvisia, nejde o tých istých účastníkov konania, preto nie je vylúčené, že v jednotlivých veciach môžu byť určité odlišnosti, ktoré by v konečnom dôsledku mohli vyústiť v iné rozhodnutie. Predmetné ustanovenie dáva súdu možnosť, nie povinnosť, konanie prerušiť, pričom túto možnosť súd starostlivo skúma v každom jednotlivom prípade. Ani skutočnosť, že prebieha na súde iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, nie je dôvodom na prerušenie konania.

Proti tomuto uzneseniu (v oboch výrokoch) podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol uznesenie krajského súdu zrušiť. Poukázal na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-37/95, C- 400/98, C-110 až 147/98, C-97/90, C-110/94 a na Smernicu Rady č. 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Podľa názoru žalobcu krajský súd pochybil a vec po právnej stránke nesprávne posúdil. Poukázal na stanovisko Ústavu medzinárodných vzťahov aproximácie práva Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, podľa ktorého ak by slovenský prvostupňový súd napriek návrh účastníka konania odmietol aplikovať komunitárne právo, môže to účastník konania použiť ako odvolací, resp. dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku) odhliadnuc od toho, že prvostupňový súd má iba možnosť a nie povinnosť predkladať prejudiciálne otázky. Ďalej uviedol, že aj keď účastníci konania sú iní v jednotlivých súvisiacich veciach, v merite veci ide o totožnú právnu otázku.

Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol uznesenie krajského súdu potvrdiť. Stotožnil sa s právnym názorom krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti prvému výroku napadnutého uznesenia krajského súdu je potrebné odmietnuť a odvolanie žalobcu proti druhému výroku napadnutého uznesenia krajského súdu vyhodnotil ako nedôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd svojím napadnutým uznesením, v časti prvého výroku, zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku. Účastníkov konania poučil, že proti prvému výroku nie je prípustné odvolanie podľa § 202 ods. 3 písm. o/ Občianskeho súdneho poriadku. Dôvodom zavedenia citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15.októbra 2008 bolo rozšírenie okruhu uznesení, proti ktorým nebude prípustné odvolanie, o uznesenie, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh na prerušenie konania a postúpenie veci na Súdny dvor Európskej únie za účelom vyriešenia prejudiciálnej otázky. Keďže súd prvého stupňa nemá povinnosť takéto postúpenie vykonať, nie je dôvod ani na to, aby sa mu takéto postúpenie „nanútilo“ (bližšie k tomu dôvodová správa k zákonu č. 384/2008 Z.z.). Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol odvolanie žalobcu proti prvému výroku uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 118/2009-25 zo dňa 26.januára 2010, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku).

V prípade druhého výroku napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v predmetnej právnej veci (v merite) ide o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. I/221/12055-93491/2009/991909-r zo dňa 6.augusta 2009, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica I č. 651/230/13562/09/Simk zo dňa 25.marca 2009, ktorým prvostupňový správny orgán znížil nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie august 2007 o sumu 14.644,49 € a žalobcovi priznal nadmerný odpočet v sume 31,54 €.

Z výsledkov daňovej kontroly bolo preukázané, že dňa 26.februára 2007 bola na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ÚPV SR“) v Banskej Bystrici podaná žiadosť o udelenie patentu na vynález s názvom „Spôsob prípravy mastencového produktu s vysokým stupňom čistoty“ *prihlasovateľmi: I. T. C., s. r. o., II. T., s. r. o., III. T. S., s. r. o., IV. P., s. r. o., V. V. S., s. r. o., VI. V. M., s. r. o., VII. A. F., s. r. o., VIII. Ing. I. K. – E., IX. Ing. I. K., X. L. B., XI. R. S., a XII. R. Ú.. Pôvodcovia vynálezu: K.*

P., Ing. I. K., Ing. J. N., L. B. a Mgr. J. O., ktorí nie sú prihlasovateľmi, podpísali dňa 15. augusta 2006 čestné vyhlásenie pre patentového zástupcu Ing. J. F., patentová a známková kancelária Bratislava, v ktorom svoje spolupôvodcovské práva na podanie vyššie označenej prihlášky postúpili na vyššie uvedených prihlasovateľov (dvaja prihlasovatelia sú zároveň deklarovaní aj ako spolupôvodcovia riešenia). Zmluvou o prevode spolumajiteľského podielu č. 050707/TA zo dňa 05.07.2007 previedla obchodná spoločnosť V. Slovakia, s. r. o. práva na riešenie k vynálezu pod názvom „Spôsob úpravy mastencového produktu s vysokým stupňom čistoty“ na obchodnú spoločnosť T., s. r. o. vo výške 50 % spolumajiteľského podielu v zmysle § 12 ods. 3 a 4 patentového zákona. Odplata za prevod spolumajiteľského podielu práv na riešenie bola zmluvnými stranami dohodnutá vo výške trojnásobku hodnoty stanovenej znaleckým posudkom č. 1/2007, t. j. na sumu 387.000.000,- Sk bez DPH.

K prerušeniu konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku súd pristúpi vtedy, keď prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutiu súdu. Pôjde zväčša o predbežnú otázku, ktorú by si súd mohol vyriešiť sám podľa § 135 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku. Toto iné konanie (v ktorom je riešená predbežná otázka) môže prebiehať pred súdom alebo iným orgánom. V predmetnej právnej veci však nejde o vyriešenie predbežnej otázky, od ktorej by potom záviselo ďalšie konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici, ale ide o konanie, ktoré síce môže skutkovo súvisieť s inými právnymi vecami (vedenými na Krajskom súde v Banskej Bystrici, Najvyššom súde Slovenskej republiky), ale vzhľadom na iných účastníkov konania sa môžu vyskytnúť odlišnosti, ktoré môžu byť pre vec rozhodujúce. Ide o fakultatívne prerušenie súdneho konania, nie obligatórne. Skúmanie otázky opodstatnenosti fakultatívneho prerušenia konania a existencie jeho dôvodov má vplyv aj na možné prietahy v súdnom konaní. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 142/04 zo dňa 25. novembra 2004 publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 110/2004. Rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní iným účastníkom konania v inom konaní, ktoré môže čiastočne skutkovo súvisieť s prejednávanou vecou, nie je predbežnou otázkou podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ , § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorá by mala rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 23 S 118/2009.

Ďalšou možnosťou prerušenia konania je prípad, keď súd dal podnet na iné konanie (§ 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku), o čo však v predmetnej právnej veci nejde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Krajský súd v Banskej Bystrici správne posúdil otázku možnosti prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 118/2009-25 zo dňa 26.januára 2010, v časti druhého výroku, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správne (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 11. mája 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová